

บทคัดย่อ

ปัจจุบันปัญหาการแอบถ่ายในโรงภาพยนตร์ได้กลายเป็นปัญหาการละเมิดลิขสิทธิ์ลำดับต้นๆ ที่ต้องจับตามองเป็นพิเศษ เนื่องจากการละเมิดลิขสิทธิ์ในภาพยนตร์นั้นทวีความรุนแรงมากขึ้นตามเทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตความเร็วสูง ทำให้เจ้าของงานลิขสิทธิ์ได้รับผลกระทบเป็นมูลค่ามหาศาล นอกจากนั้นแล้วความเสียหายจากการแอบถ่ายในโรงภาพยนตร์นั้นได้ส่งผลกระทบต่อชื่อเสียงของประเทศ ที่นำไปสู่การถอนการลงทุน หรือการตัดสินใจไม่เข้ามาลงทุนของชาวต่างชาติทั้งในอุตสาหกรรมภาพยนตร์ และอุตสาหกรรมที่อยู่ในกลุ่มเสี่ยงต่อการถูกละเมิดลิขสิทธิ์ ในช่วงที่ผ่านมาผู้ประกอบการอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไม่ว่าจะเป็นเจ้าของภาพยนตร์ เจ้าของโรงภาพยนตร์ ตลอดจนเจ้าหน้าที่ของกรมทรัพย์สินทางปัญญาได้มีความร่วมมือกันเพื่อที่จะผลักดันให้เกิดการยกร่างกฎหมายในเรื่องของการแอบถ่ายในโรงภาพยนตร์ขึ้นเป็นกฎหมายพิเศษเฉพาะเรื่อง เพื่อให้ง่ายแก่การบังคับใช้กฎหมายดังกล่าว แทนที่จะเข้าไปแก้ไขด้วยบทบัญญัติในพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ในปัจจุบัน

ABSTRACT

Nowadays the problem of camcording in theatre has become one of the priority problems in infringement of copyright, which requires special attention since the IP infringement has become increasingly severe following the high-speed internet technology. Such infringement affects the IP owners at great costs. In addition, the damage from camcording in theatre has put an impact on the country's reputation since it could reach to the divestment or the foreign investor's decision not to make investment in both the film industry and the group of industries prone to the risks of IP infringement. Recently, the film industry operators, including film owners, theater owners, as well as the authorities in Department of Intellectual Property, have cooperated to advocate the issuance of draft laws on camcording in theatre, which should be a special law for easy implementation, as an alternative to amending the provisions under the current Intellectual Property Act.

กฎหมายลิขสิทธิ์ของไทยกับความผิดฐานแอบถ่ายในโรงภาพยนตร์

จันทนา ฤทธิรัตน์*

ปัญหาการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา โดยเฉพาะในส่วนของ การละเมิดลิขสิทธิ์ในภาพยนตร์นั้นทวีความรุนแรงมากขึ้นตามเทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตความเร็วสูง ทำให้เจ้าของงานลิขสิทธิ์ได้รับผลกระทบเป็นมูลค่ามหาศาล เป็นเหตุให้บริษัทผู้ผลิตภาพยนตร์และเจ้าของโรงภาพยนตร์ต่างๆ มีความพยายามที่จะหาวิธีช่วยปกป้องทรัพย์สินทางปัญญาที่พวกเขาเป็นเจ้าของ อาทิเช่น มีการคิดค้นวิธีในการช่วยป้องกันการแอบถ่ายภาพยนตร์ด้วยกล้องถ่ายวิดีโอที่ซ่อนเอาไว้ในโรงภาพยนตร์โดยการใช้วิธีแทรกภาพนิ่ง (Frame) หรือแสงกระพริบไว้ในภาพยนตร์ระหว่างขั้นตอนประมวลผลดิจิทัล (Digital Processing) ก่อนที่ภาพยนตร์นั้นๆ จะถูกส่งไปยังโรงภาพยนตร์ นอกจากนั้นแล้วยังมีการพัฒนาระบบป้องกันวิธีอื่นๆ เช่น การฉายแสงอัลตราไวโอเล็ต หรือแสงอินฟราเรด ไปยังจอภาพยนตร์ ตลอดจนมีการนำเครื่องมือตรวจจับพิเศษ (Night Vision Goggles) เพื่อป้องกันการแอบถ่ายในโรงภาพยนตร์ เป็นต้น อย่างไรก็ตามจะเห็นได้ว่าวิธีการที่กล่าวมาข้างต้นนั้นเป็นเพียงวิธีที่ช่วยป้องกันการแอบถ่ายภาพยนตร์ด้วยกล้องถ่ายวิดีโอที่ซ่อนเอาไว้ในโรงภาพยนตร์เท่านั้น แต่การละเมิดลิขสิทธิ์ภาพยนตร์ยังทำได้อีกหลายวิธี เป็นเหตุให้เจ้าของลิขสิทธิ์ต้องพัฒนาสินค้าที่ใช้เทคโนโลยีเพื่อป้องกันการละเมิดลิขสิทธิ์ ควบคู่ไปกับการจ้างนักสืบเพื่อหาแหล่งละเมิด ทั้งร่วมมือกับทางเจ้าหน้าที่ตำรวจเพื่อดำเนินการจับกุมผู้ละเมิดลิขสิทธิ์

อย่างไรก็ตามในปัจจุบันนี้อาจกล่าวได้ว่าความเสียหายจากการแอบถ่ายในโรงภาพยนตร์นั้นได้ถูกนำขึ้นสู่เวทีระดับชาติ ซึ่งส่งเสียหายกระทบต่อชื่อเสียงของประเทศ เพราะนั่นจะเป็นสิ่งที้นำไปสู่การถอนการลงทุน หรือการตัดสินใจไม่เข้ามาลงทุนของชาวต่างชาติ ทั้งในอุตสาหกรรมภาพยนตร์ รวมไปถึงอุตสาหกรรมที่อยู่ในกลุ่มเสี่ยงต่อการถูกละเมิดลิขสิทธิ์ เช่น อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ซอฟต์แวร์ เป็นต้น และลุกลามไปในอุตสาหกรรมอื่นๆ ต่อไปนอกจากนั้นแล้ว

* ทนายความประจำสำนักงาน Bryan & Cave (Thailand) co, Ltd. นิติศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และนิติศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ

ปัญหาในเรื่องการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาในประเทศไทยได้ถูกหน่วยงานภาคเอกชนของสหรัฐอเมริกาเช่น International Intellectual Property Alliance (IIPA) ได้หยิบยกขึ้นเป็นข้อกล่าวหาว่าประเทศไทยไม่ให้ความคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญาอย่างมีประสิทธิภาพเพียงพอ และเสนอให้สำนักงานผู้แทนการค้าสหรัฐอเมริกา (USTR) จัดไทยเป็นประเทศที่ต้องจับตามองเป็นพิเศษ โดยความรุนแรงของปัญหาการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาของประเทศไทย สะท้อนให้เห็นได้จากการที่ประเทศสหรัฐอเมริกาจัดอันดับให้ไทยยังคงเป็น 1 ใน 12 ประเทศที่ต้องจับตาเป็นพิเศษในเรื่องของการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา (Priority Watch List - PWL)¹

นอกจากนี้ การละเมิดลิขสิทธิ์ดังกล่าวยังเป็นปัจจัยหนึ่งซึ่งส่งผลกระทบต่อประเทศผ่านการมีเศรษฐกิจนอกกฎหมาย (Black Market Economy) ขนาดใหญ่ ซึ่งมีผลกระทบทางลบที่บิดเบือนระบบเศรษฐกิจเป็นอย่างมาก เช่น กิจกรรมนอกกฎหมายทำให้เกิดกำไรที่ผิดปกติ (Super-Profits) ซึ่งกระทบต่อระบบเศรษฐกิจที่ถูกกฎหมาย และอาจทำให้ผู้ที่ทำธุรกิจถูกกฎหมายไม่สามารถแข่งขันได้จนต้องออกจากตลาดไป ในขณะที่รายได้จากธุรกิจผิดกฎหมายก็มักจะถูกนำไปใช้ในการเก็งกำไร ทำให้ระบบเศรษฐกิจโดยรวมมีความผันผวนมากขึ้น การกระจายรายได้ลดลง สภาพสังคมแย่ง และมีปัญหาการคอร์รัปชันที่หนักขึ้นด้วย

จากข้อมูลทางเศรษฐกิจพบว่าในช่วงที่ผ่านมาประเทศไทยได้ถูกจัดให้อยู่ในสถานะประเทศที่ต้องจับตามอง² ปัญหาที่เป็นข้อกังวลของสหรัฐฯ ส่วนใหญ่จะเป็นในเรื่องของการละเมิดลิขสิทธิ์ (Copyright) และเครื่องหมายทางการค้า (Trademarks)³ นอกเหนือจากนั้นก็จะยังเป็นข้อกังวลในเรื่องเกี่ยวกับการบัญญัติกฎหมายเพิ่มเติมและการบังคับใช้กฎหมายที่ขาดประสิทธิภาพของประเทศไทย

¹ ข้อมูล ณ วันที่ 1 พฤษภาคม พ.ศ. 2552 (ค.ศ. 2009) รายชื่อ 12 ประเทศที่ทางสหรัฐอเมริกาจัดว่าอยู่ในกลุ่ม PWL มีดังนี้ จีน รัสเซีย อัลจีเรีย อาร์เจนตินา แคนาดา ชิลี อินเดีย อินโดนีเซีย อิสราเอล ปากีสถาน เวเนซุเอลา และไทย

² สุนทร ดันมันทอง, *Special 301 Report ว่าด้วยสังคมเศรษฐกิจไทย (2545-2551)*, สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) (กรุงเทพมหานคร : ม.ป.ท., 2551).

³ ข้อมูลจากสมาคมผู้สร้างภาพยนตร์สหรัฐ (เอ็มพีเอ) โดยการศึกษาจากบริษัท LEK Consulting ระบุมูลค่าความสูญเสียจากการละเมิดลิขสิทธิ์ภาพยนตร์ในประเทศไทย 17.44 พันล้านบาท ในปี พ.ศ. 2548 (ค.ศ. 1964) ซึ่งรูปแบบการละเมิดยังเป็นออปติคัล ดิสก์ ร้อยละ 90 และส่วนมากจะเป็นการแอบถ่ายภาพวิดีโอในโรงภาพยนตร์จริงแล้วนำมาถือปี่ลงแผ่นดิสก์ หรือทางอินเทอร์เน็ตในช่วงเวลาไม่กี่วันหลังจากที่ภาพยนตร์ออกฉาย โดยมีข้อมูลกระบวนการทำผ่านอินเทอร์เน็ตนั้นจะใช้เวลาเพียง 14 วันก็สามารถออกวางตลาดถึงผู้บริโภคได้

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากในปัจจุบันนักกฎหมายไทยส่วนมากให้ความเห็นไว้ว่า พ.ร.บ. ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 (ค.ศ. 1994) ของไทยในปัจจุบันได้บัญญัติไว้ครอบคลุมถึงการละเมิดลิขสิทธิ์ในรูปแบบต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นในรูปแบบ Optical Disc หรือจะเป็นในรูปแบบดิจิทัลก็ตาม เพราะไม่ว่าจะกระทำในรูปแบบใด หากเป็นการ "ทำซ้ำ" ก็ถือว่าเข้าข่ายละเมิดลิขสิทธิ์แล้ว นอกจากนั้นแล้วยังหมายรวมไปถึงการเผยแพร่งานผ่านทีวี ผ่านอินเทอร์เน็ต และทีวีผ่านดาวเทียม โดยสามารถนำบทบัญญัติในมาตรา 31⁴ ของพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 (ค.ศ. 1994) มาบังคับใช้ได้ ประกอบกับในช่วงที่ผ่านมา มีผู้แนะนำให้นักกฎหมายอาญาเพื่อมาเอาผิดกับ "ผู้สนับสนุน" ซึ่งสนับสนุนให้เกิดการกระทำความผิดในส่วนของการดาวน์โหลดภาพยนตร์ที่มีการละเมิดลิขสิทธิ์จากทางอินเทอร์เน็ต โดยมุ่งเน้นที่จะเอาผิดกับกลุ่มบุคคลที่จัดเก็บโปรแกรมช่วยดาวน์โหลด บุคคลที่จัดทำดัชนี และโปรแกรมที่ช่วยในการค้นงานภาพยนตร์ โดยถือว่าบุคคลเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เอื้ออำนวยให้กระบวนการละเมิดลิขสิทธิ์นั้นเกิดขึ้นได้ง่ายขึ้น โดยมองว่าไทยสำหรับ "ผู้สนับสนุน" ตามประมวลกฎหมายอาญานั้นจะต้องรับโทษ 2 ใน 3 ของผู้กระทำความผิด แต่ทั้งนี้การเอาผิดกับตัวผู้กระทำความผิดในคดีละเมิดมักจบลงด้วยการเจรจาในชั้นจับกุมระหว่างผู้กระทำความผิดกับตัวแทนเจ้าของลิขสิทธิ์ เนื่องจากคดีลิขสิทธิ์ตามกฎหมายไทยนั้นถือเป็นคดีความผิดต่อส่วนตัวซึ่งหากผู้เสียหายไม่ประสงค์จะดำเนินคดีต่อไป พนักงานสอบสวนจะต้องยุติคดี โดยประเด็นดังกล่าวนี้มักถูกหยิบยกขึ้นมาถกเถียงกันถึงความโปร่งใสในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ และผู้รับมอบอำนาจจากเจ้าของลิขสิทธิ์ ตลอดจนเมื่อสถิติส่วนใหญ่ของคดีมักจบลงที่ชั้นพนักงานสอบสวนเป็นเหตุให้ผู้กระทำความผิดไม่มีความเกรงกลัวต่อบทลงโทษทางกฎหมาย เนื่องจากมองว่าโดยมากมักจะเจรจาทกลงต่อรองกับตัวผู้แทนของเจ้าของลิขสิทธิ์ได้ในชั้นสอบสวน

⁴ มาตรา 31 ผู้ใดรู้อยู่แล้วหรือมีเหตุอันควรรู้ว่างานใดได้ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่น กระทำอย่างใดอย่างหนึ่งแก่งานนั้นเพื่อหากำไร ให้ถือว่าผู้นั้นกระทำการละเมิดลิขสิทธิ์ ถ้าได้กระทำการดังต่อไปนี้

⁵ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 86.

ปัญหาในส่วนของการบังคับใช้กฎหมายเสียมากกว่า เนื่องจากมองว่าความผิดอันเนื่องมาจากการแอบถ่ายนั้นเป็นความผิดตาม พ.ร.บ. ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 (ค.ศ. 1994) ซึ่งเป็นความผิดที่สามารถยอมความได้ ทำให้การบังคับใช้ของกฎหมายไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร เป็นเหตุให้เกิดช่องว่างในการแสวงหาผลประโยชน์จากบุคคลที่ปฏิบัติหน้าที่โดยไม่สุจริต จึงเป็นประเด็นปัญหาที่น่าพิจารณาว่าถึงเวลาแล้วหรือยังที่ประเทศไทยควรที่จะมีเครื่องมือหรือกฎหมาย ที่จะเอื้อประโยชน์ในการแก้ไขปัญหานี้ในเรื่องของการแอบถ่ายที่ชัดเจนขึ้น โดยมุ่งเน้นเพื่อเป็นเครื่องมือในการช่วยเหลือให้การบังคับใช้กฎหมายในเรื่องของการแอบถ่ายในโรงภาพยนตร์มีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น และมีบทลงโทษที่ทำให้ผู้กระทำความผิดรู้สึกเกรงกลัวต่อการกระทำความผิดดังกล่าว ในการนี้อาจนำทัศนคติ ตลอดจนแนวคิดในเรื่องของการเลิกกำหนดความผิดในเรื่องของการแอบถ่ายในโรงภาพยนตร์เป็นความผิดอาญา (Decriminalization) มาใช้กับการร่างกฎหมายใหม่ เนื่องจากผู้เขียนเห็นว่าถึงแม้จะมีการบัญญัติโทษทางอาญาไว้มากๆ สำหรับความผิดในเรื่องของการละเมิดลิขสิทธิ์ อาจจะเป็นการดีในการแสดงออกสู่สาธารณชน แต่ในทางปฏิบัติแล้วมิใช่เป็นการแก้ไขปัญหาที่ถูกจุด และอาจนำมาซึ่งความเห็นที่ขัดแย้งกันของนักกฎหมายในสาขาต่างๆ โดยเฉพาะในส่วนของนักกฎหมายสิทธิมนุษยชนที่มองว่าคดีละเมิดลิขสิทธิ์เหล่านี้มิใช่ความผิดซึ่งรัฐเป็นผู้เสียหาย จึงเห็นว่าบทลงโทษในเรื่องโทษอาญานั้นๆ นั้นไม่ควรถูกนำมาบังคับใช้เนื่องจากประเด็นในเรื่องของการกำหนดบทลงโทษทางอาญานั้นอาจเป็นอุปสรรคในการพิจารณากร่างกฎหมายได้ โดยผู้เขียนมองว่าความผิดในส่วนของการละเมิดลิขสิทธิ์โดยเฉพาะในเรื่องของการแอบถ่ายในโรงภาพยนตร์นำมาซึ่งความเสียหายทางเศรษฐกิจเป็นอย่างมาก ซึ่งเป็นความสูญเสียทั้งในระดับประเทศชาติ และระดับเอกชน โดยอาจเป็นเหตุให้ประเทศคู่ค้าถือเป็นข้อต่อรองในการเจรจาการค้าต่างๆ ได้ ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อประชาชนในชาติโดยภาพรวม จึงเป็นเหตุให้อาจถือได้ว่าความผิดในลักษณะดังกล่าวนี้ถือเป็นความผิดทางเศรษฐกิจ เมื่อความผิดในลักษณะนี้ถูกมองว่าเป็นความผิดทางเศรษฐกิจแยกต่างหากจากความผิดตามกฎหมายลิขสิทธิ์ทั่วไปแล้ว รัฐบาลจึงควรยกร่างกฎหมายขึ้นมาบังคับใช้กับความผิดในลักษณะประเภทนี้โดยตรง เพื่อเป็นการป้องกัน และปราบปรามความผิดทางเศรษฐกิจเหล่านี้ได้ทันทั่วถึง นอกจากนั้นแล้วคดีในลักษณะนี้เป็นคดีที่นำมาซึ่งความเสียหายทางเศรษฐกิจเป็นมูลค่ามหาศาล เช่น มีการเรียกร้องจากต่างประเทศเพื่อให้ประเทศไทยดำเนินการกับผู้กระทำความผิดในการละเมิดลิขสิทธิ์ประเภทนี้เป็นอย่างมาก ตลอดจนถูกนำมาเป็นข้อต่อรองในการที่ประเทศไทยไปเข้าร่วมเวทีเจรจาการค้าระหว่างประเทศต่างๆ จึงเป็นปัญหาเร่งด่วนที่ต้องมีมาตรการทางกฎหมายออกมารองรับ

ประเด็นปัญหาต่อไปก็คือ หากมีการร่างกฎหมายในเรื่องของการแอบถ่ายในโรงภาพยนตร์ขึ้นใหม่ ก็จะเกิดประเด็นข้อถกเถียงต่อมาว่าควรดำเนินการอย่างไร ระหว่าง

1. แก้ไขเพิ่มเติมลงไปพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 (ค.ศ. 1994) หรือ
2. มีการร่างกฎหมายในเรื่องของการแอบถ่ายในโรงภาพยนตร์ขึ้นต่างหากอีกฉบับหนึ่ง

ในเรื่องนี้ผู้เขียนเห็นว่าเนื่องจาก พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 ในปัจจุบันได้ให้ความสำคัญคุ้มครองลิขสิทธิ์แก่งานในหลายๆ ประเภทไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของวรรณกรรม ดนตรี นักแสดง ฯลฯ ซึ่งเป็นการยากหากจะมีเพิ่มเติมบทบัญญัติแนวทางในเรื่องของการแอบถ่ายในโรงภาพยนตร์เข้าไปในตัวพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ดังกล่าว เนื่องจากผู้ทรงคุณวุฒิในแขนงต่างๆ อาจเกรงว่าการแก้ไขกฎหมายดังกล่าวอาจส่งผลกระทบต่อความคุ้มครองลิขสิทธิ์ หากจะนำบทบัญญัติในเรื่องนี้เข้าไปบัญญัติเพิ่มเติมใน พรบ. ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 จะเป็นการยากกว่าการร่างกฎหมายในเรื่องของการแอบถ่ายในโรงภาพยนตร์ขึ้นต่างหากอีกฉบับหนึ่ง

อย่างไรก็ตามหากแนวความคิดในการร่างกฎหมายใหม่ขึ้นเพื่อใช้กับการกระทำความผิดในเรื่องของการแอบถ่ายในโรงภาพยนตร์ได้รับการพิจารณา ประเด็นที่น่าพิจารณาต่อไปก็คือในร่างกฎหมายดังกล่าวควรที่จะมีเนื้อหาที่สำคัญๆ ในเรื่องใดบ้าง ในที่นี้ผู้เขียนขอเสนอแนวความคิดไว้เป็นบรรทัดฐานในการพิจารณา ดังนี้

1) บทนิยาม ควรที่จะกำหนดบทนิยามที่กว้าง และครอบคลุมถึงเทคโนโลยีต่างๆ ที่นำมาใช้เป็นเครื่องมือในการกระทำความผิด ตลอดจนสามารถรองรับการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีใหม่ๆ ที่อาจเกิดขึ้นได้ ตลอดจนเงื่อนไขและนิยามของคำว่า “ความชอบธรรมทางกฎหมายในการเอาผลงานลิขสิทธิ์มาใช้ในระดับที่จำกัด โดยไม่ไปขัดกับผลประโยชน์ที่เจ้าของผลงานพึงได้รับจากงานของเขา” (Fair Use)⁶ ให้ชัดเจน ซึ่งในเรื่องนี้ผู้เขียนมองว่าสำหรับในเรื่องของ Fair Use นั้นไม่ควรที่จะนำมาเป็นข้อยกเว้นสำหรับฐานความผิดในเรื่องของการแอบถ่ายในโรงภาพยนตร์ เนื่องจากหากมีการบัญญัติให้ความผิดในเรื่องของการแอบถ่ายในโรงภาพยนตร์เป็นความผิดในเชิงพาณิชย์ในทุกกรณีแล้ว ก็เป็นการป้องกันผู้กระทำความผิดที่จะมีการหยิบยกประเด็นในเรื่องของ Fair Use มาใช้เพื่อเป็นช่องทางในการหลีกเลี่ยงความผิดในการแอบถ่ายภาพยนตร์

⁶ ปัจจัยหลัก 4 ประการที่เป็นตัวกำหนดนิยามในเรื่องของ fair use ได้แก่

1. จุดมุ่งหมายและลักษณะของการใช้ผลงานที่มีลิขสิทธิ์
2. ลักษณะของผลงานลิขสิทธิ์
3. ความยาวของงานที่เอาไปใช้
4. ผลกระทบที่อาจมีต่อตลาด รายได้ของผู้ผลิตผลงาน และมูลค่าของผลงาน

ประกอบกับการแอบถ่ายภาพยนตร์เป็นช่วงๆ นั้น หากมองตามหลักความเป็นจริงแล้วจะไม่สอดคล้องกับการกล่าวอ้างว่ากระทำไปเพื่อความบันเทิงส่วนบุคคลได้เลย

2) มีการกำหนดกลไกป้องกันการละเมิดลิขสิทธิ์โดยเฉพาะกรณีที่เป็นการส่งงานมาในรูปแบบ Digital ให้มีความชัดเจนมากขึ้น เพื่อให้สอดคล้องกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน

3) เกื้อหนุนให้คดีละเมิดลิขสิทธิ์อันเนื่องมาจากการแอบถ่ายในโรงภาพยนตร์เป็นคดีที่ไม่สามารถเปิดช่องว่างให้เจ้าหน้าที่ในชั้นสอบสวน หรือแม้แต่ตัวแทนของผู้รับมอบอำนาจนำไปใช้แสวงหาผลประโยชน์ส่วนตน ไม่ก่อให้เกิดกระบวนการฟ้องร้อง เนื่องจากจะมีกลุ่มคนที่จะอาศัยกฎหมายเข้าไปจับกุมผู้กระทำความผิดเพื่อฟ้องร้อง และนำมาซึ่งการยุติคดีในชั้นสอบสวน

4) มีบทบัญญัติลงโทษที่ครอบคลุมไปถึงการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนในฐานะความผิดละเมิดลิขสิทธิ์อันเนื่องมาจากการแอบถ่ายในโรงภาพยนตร์ เนื่องจากมองว่าเป็นความผิดทางเศรษฐกิจ ซึ่งมีการนำเด็กมาเป็นเครื่องมือในการกระทำความผิด จึงควรมีวิธีการที่จะเยียวยาหรือสนับสนุนให้ผู้เยาว์ผู้กระทำความผิดมีความเกรงกลัวต่อโทษที่ตนจะได้รับ แต่ทั้งนี้เนื่องจากการลงโทษผู้เยาว์ตามกฎหมายอาญานั้นอาจมีข้อจำกัดอยู่บ้างในเรื่องของการกำหนดอัตราโทษ คณะนักวิจัยเห็นว่าควรที่มีบทบัญญัติที่เปิดช่องให้สามารถกันผู้เยาว์ซึ่งเป็นผู้กระทำความผิดเป็นพยานในคดี ซึ่งจะทำให้ผู้เยาว์ดังกล่าวไม่ต้องรับโทษทางอาญาในการกระทำความผิดนั้นๆ ต่อไป

5) มีการเพิ่มการลงโทษในส่วน of ค่าเสียหายเชิงลงโทษ (Punitive Damages) เพื่อเยียวยาความเสียหายให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์ แยกต่างหากจากค่าปรับ โดยในเรื่องนี้นอกจากจะมีการเพิ่มบทบัญญัติในเรื่องของกฎหมายแล้ว คงต้องอาศัยความร่วมมือจากหน่วยงานของรัฐ ในส่วนของสำนักงานศาลยุติธรรม เพื่อทำข้อตกลงเบื้องต้นถึงแนวทางในการพิพากษาคดีในส่วนที่เกี่ยวข้องกับความผิดในเรื่องของการละเมิดลิขสิทธิ์ในเรื่องของการแอบถ่ายให้เป็นไปในแนวทางที่ต้องการ ซึ่งแนวความคิดนี้ควรที่จะถูกแก้ไขหากนำมาปรับใช้กับคดีละเมิดทางด้านลิขสิทธิ์ เนื่องจากมองว่าคดีทางด้านลิขสิทธิ์นั้นเป็นคดีความเสียหายทางเศรษฐกิจ ดังนั้นผู้เสียหายควรที่จะได้รับการเยียวยาในเรื่องของค่าเสียหายที่สมเหตุสมผล เพราะความผิดที่เกิดขึ้นก่อให้เกิดความเสียหายแก่ระบบเศรษฐกิจมากกว่าความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่ตัวเจ้าของลิขสิทธิ์ ในที่สุดแล้วสังคมก็ได้รับการชดเชยโดยทางอ้อมจากการเก็บภาษีในค่าเสียหาย

อนึ่ง เนื่องจากวัตถุประสงค์ของการกำหนดบทบัญญัติในเรื่องค่าเสียหายเชิงลงโทษเพิ่มเติมขึ้นจากค่าเสียหายที่มีอยู่แล้วตามบทบัญญัติของกฎหมายลิขสิทธิ์ในปัจจุบันนั้นก็เพื่อมุ่งเน้นให้ผู้กระทำความผิดรับผิดชอบในทางแพ่งต่อผู้เสียหายเพิ่มเติม โดยค่าเสียหายเชิงลงโทษส่วนใหญ่แล้วในต่างประเทศจะเป็นการกำหนดเกี่ยวกับความผิดที่ก่อให้เกิดความเสียหายอย่างรุนแรงในลักษณะความผิดในการทำละเมิดต่อทรัพย์สินหรือบุคคลนอกเหนือไปจากค่าเสียหายตามปกติหรือค่าเสียหายที่แท้จริงที่สามารถพิสูจน์ได้ ผลของการกำหนดค่าเสียหายเชิงลงโทษจะทำให้ผู้กระทำความผิดต้องชดใช้ค่าเสียหายที่หนักหน่วง และหวังว่าจะทำให้ผู้กระทำความผิดมีความเกรงกลัว

มากขึ้น เนื่องจากจะต้องรับโทษคดีใช้ค่าเสียหายจำนวนมาก โดยแนวความคิดในเรื่องค่าเสียหายเชิงลงโทษนี้มีบัญญัติไว้ในเรื่องกฎหมายป้องกันการแอบถ่ายของสหรัฐอเมริกา ในส่วนของประเทศไทยนั้นแนวความคิดในเรื่องของค่าเสียหายเชิงลงโทษได้เริ่มมีการนำมาใช้แล้วสำหรับคดีในส่วนที่เกี่ยวกับความผิดตามกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภค ซึ่งหากแนวความคิดนี้จะนำมาใช้บังคับกับฐานความผิดในการแอบถ่ายในโรงภาพยนตร์ก็ดูจะไม่มีข้อจำกัดแต่อย่างใด แต่ทั้งนี้ผู้เขียนอยากให้ข้อสังเกตในเรื่องการกำหนดค่าเสียหายเชิงลงโทษไว้ว่าท้ายสุดแล้วหากมีการยอมรับแนวความคิดในเรื่องค่าเสียหายเชิงลงโทษและมีการกำหนดค่าเสียหายเชิงลงโทษกับความผิดในการแอบถ่ายในโรงภาพยนตร์แล้ว ก็ควรมีบทบัญญัติที่แน่ชัดว่าท้ายสุดแล้วค่าเสียหายในเชิงลงโทษนั้นควรที่จะมีอัตราส่วนสูงสุดอยู่ที่เท่าใด ซึ่งประเด็นนี้แม้จะมีได้มีการบัญญัติโดยตรงไว้ในตัวกฎหมายป้องกันการแอบถ่าย แต่ก็ควรที่จะมีการประสานงานกันระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง อาทิ เช่น กรมทรัพย์สินทางปัญญา หรือศาลซึ่งจะเป็นผู้ใช้บทบัญญัติกฎหมายในการลงโทษผู้กระทำความผิดเพื่อกำหนดขอบเขตในการวินิจฉัยว่าความผิดในลักษณะใดที่ควรที่จะมีการนำบทบัญญัติในเรื่องของค่าเสียหายเชิงลงโทษมาประกอบในการพิจารณาพิพากษา เป็นต้น

ท้ายนี้ไม่ว่ากฎหมายลิขสิทธิ์ในเรื่องของการแอบถ่ายในโรงภาพยนตร์ของประเทศไทยจะได้รับการ

1) พิจารณากร่างหรือไม่ก็ตาม แต่ผู้เขียนใคร่ขอฝากถึงท้ายไว้ว่าปัญหาในเรื่องของการละเมิดลิขสิทธิ์ในส่วนของโรงภาพยนตร์ในประเทศไทยปัจจุบันนั้นมิใช่เป็นแต่เพียงปัญหาในเรื่องของการละเมิดลิขสิทธิ์ซึ่งเกิดขึ้นภายในประเทศใดประเทศหนึ่งเท่านั้น แต่ลักษณะของการกระทำความผิดนั้นมักจะเกิดขึ้นในรูปของอาชญากรรมร่วมกันกระทำ หรือ องค์กรอาชญากรรม⁷ (Organized Crime) โดยจะมีการร่วมกันทำงานเป็นขบวนการ บางครั้งอาจจะเป็นการกระทำความผิดข้ามชาติ เช่น มีการลักลอบแอบถ่ายภาพยนตร์ในประเทศหนึ่ง ส่งไปยังอีกประเทศหนึ่งเพื่อบันทึกข้อมูลลงในแผ่นดิสก์ หลังจากนั้นจึงส่งข้อมูลที่มีการถ่ายโอนสมบูรณ์แล้วไปยังประเทศที่ 3 ต่อไปเพื่อทำซ้ำ หลังจากนั้นจึงจะส่งต่อไปยังประเทศที่ 4 เพื่อจัดจำหน่าย ซึ่งก่อให้เกิดรายได้มหาศาลแก่องค์กรอาชญากรรมดังกล่าว ถึงเวลาแล้วหรือยังที่เราจะกำหนดให้การกระทำความผิดในลักษณะเช่นนี้อาจนำไปสู่ความผิดในเรื่องของการฟอกเงินได้ ซึ่งจะอำนวยความสะดวกให้ทางเจ้าหน้าที่สามารถยึด และอายัดทรัพย์สินต่างๆ ของผู้กระทำความผิดได้ ดังนั้น หากมีการสงสัย

⁷ อาชญากรรมร่วมกันกระทำ (Organized Crime) การรวมตัวกันของอาชญากรเพื่อดำเนินการอย่างมีแบบแผน ผู้กระทำความผิดดำเนินการทุกอย่างเพื่อให้ได้เงินมา อิทธิพลที่สนับสนุนให้อาชญากรกลุ่มนี้ดำเนินการได้ คือ อิทธิพลทางการเงิน โปรดดูเพิ่มเติมที่บทความของสำนักงานอัยการสูงสุด เรื่อง “ปัญหาการดำเนินคดีองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติในประเทศไทย” โดย คมกริช คุลยพิทักษ์

ว่าบุคคลใดมีความร้ายแรงผิดปกติดังนี้อาจเนื่องมาจากการกระทำความผิดตามร่างกฎหมายใหม่นี้ ก็ให้สงสัยไว้ก่อนว่าอาจจะเป็นการฟอกเงิน และอนุโลมให้นำกฎหมายฟอกเงินมาบังคับใช้ได้ ซึ่งการใช้วิธีการเช่นนี้จะช่วยลดภาระหน้าที่ในการพิสูจน์ความผิดของเจ้าหน้าที่ลงเป็นอย่างมาก โดยผู้ถูกกล่าวหาไม่จำเป็นต้องพิสูจน์ถึงความบริสุทธิ์ของตนเองเพื่อให้หลุดจากข้อกล่าวหาต่างๆ ในขณะเดียวกันส่วนล้าทางเศรษฐกิจอันเกิดจากการกระทำผิดครั้งอื่นก็พลอยถูกรวบรวมคืนให้แก่สังคมในรูปรายได้แผ่นดินอันเกิดจากการริบทรัพย์ของผู้กระทำผิด